

El xumet d'en Pau

Un relat de: [Maria Quintana](#)

La Raquel, com cada dia, va recollir en Pau de l'escola bressol i el va dur al parc perquè jugués una estona abans d'anar cap a casa. El parc, situat al bell mig del poble, havia estat remodelat feia poc i com que els jocs eren nous de trinca sempre estava ple de mainada. Hi havia gronxadors, tobogans, balancins, jocs de molles i fins i tot un sorral que feia les delícies dels menuts més entremaliats.

Aquella tarda, però, no hi havia cap nen. Al migdia havien caigut quatre gotes i els jocs encara estaven molls. La noia ja estava a punt de girar cua i marxar cap a casa, quan en Pau es va posar a plorar tot assenyalant amb el seu ditet un joc de molla en forma de marieta. La Raquel es va compadir del nen i després de donar-li el xumet perquè callés li va dir:

- Està bé Pau. Però només anirem a la marieta perquè està tot moll. D'acord?

Llavors, la Raquel va baixar el seu fill del cotxet i el nen va marxar corrents cap al seu joc preferit. De sobte, però, es va aturar. Alguna cosa li havia cridat l'atenció. Alguna cosa que el nen mirava amb els seus grans ulls grisos oberts de bat a bat.

- Què passa rei? Què hi ha? – va preguntar la Raquel.

Hi havia una dona a la gatzeneta amagada just darrera del tobogan. Plorava. Era vella i anava vestida amb parracs, la cara bruta, despentinada i amb els ulls envermellits de tan plorar. La Raquel li va fer pensar en la bruixa dolenta d'un conte de fades. En Pau, però, no semblava gens espantat. El nen, com si res, es va acostar a la dona, es va treure el xumet que encara duia a la boca i li va donar tot dient:

- Té, nena! No ploris més, eh?

La Raquel commoguda pel gest del seu fill, el va abraçar ben fort i el va omplir de petons mentre la vella, que ja no plorava, els dedicava un gran somriure desdentegat.